

ARIADNA

I EL CERCLE DE L'AUDÀCIA

CONTRA ELS DÉUS

SILVESTRE VILAPLANA

ARIADNA

I EL CERCLE DE L'AUDÀCIA

CONTRA ELS DÉUS

SILVESTRE VILAPLANA

 ESFERA

bromera

PRIMERA PART

EL RETROBAMENT

1

SOLA I ABANDONADA

Hola, soc Ariadna de nou. No sé si és la primera vegada que us acosteu per saber alguna cosa de les meues aventures en companyia del Cercle de l'Audàcia o si ja coneixeu quines peripècies extraordinàries lligades al món de la mitologia ens estan passant des de fa una llarga temporada. Us situe i al mateix temps us explique què m'estava passant.

En aquell moment estava sola. Aquest era el requisit indispensable per a la meua supervivència. Necessitàvem estar protegits dels nostres enemics i per a aconseguir-ho ens calia el més absolut dels anonimats. Per això en els meus documents apareixia un nom que no era el meu i per això tots els membres del Cercle de l'Audàcia estàvem en llocs on no poguérem tenir contacte amb ningú o on passàrem desapercebuts.

L'Illa Grossa és la més gran de les Illes Columbretes, però abraça tan sols catorze hectàrees de terra en forma de C. L'illa està presidida per un far preciós construït el 1856 i que fa temps que és controlat remotament des de la península. Abans, però, hi havia un faroner que hi

vivia. Ara ja no. Durant mesos, havia sigut jo qui havia ocupat el far de l'Illa Grossa envoltada de mar i de silenci. Tan sols em consolava que havia recuperat la flauta i, després de molt de temps sense l'oportunitat de fer-ho, hi havia practicat moltes hores. Quin remei, si estava avorridíssima!

Tenia molt de temps per a pensar en què m'esperava més endavant i en com havia arribat a aquell extrem. Suppose que recordeu que el Cercle de l'Audàcia som una colla *heterogènia*, que diria la meua profe de llengua, és a dir, que som diversos, estranys i jo diria que, fins i tot, som rarets (alguns més que altres). Nikos, que és fill d'un déu i d'una humana, i Giorgios, un vell que coneix el món mitològic a què ens enfrontem, van aparèixer un dia en la meua vida per sorpresa. Amb ells venia el déu Hermes amb el seu poder de moure's a través del món a tota velocitat, una habilitat que, si el toquem, podem compartir. El déu té altres destreses, com la capacitat de sanar i la de ser un lladre molt efectiu.

Jo no volia anar amb ells, però m'hi vaig veure obligada, perquè l'oracle de Delfos m'havia triat per a formar part d'aquest grup tan especial. Pítia, la sacerdotessa de l'oracle, havia escollit dos membres més per a integrar el Cercle de l'Audàcia: Hamida, que és una jove amb una habilitat física extraordinària, i Robert. Si ja coneixeu alguna de les nostres peripècies, estic segura que recordeu la seua manera particular de ser. Robert és una persona molt intel·ligent, especialment en tot allò referit als ordinadors i a la

tecnologia, però és molt peculiar. És remugó, ploramiques i aparentment està ple de traumes i de pors.

Passejant dia rere dia vora el mar tenia molt present que el motiu que ens va reunir a tots era la recerca d'unes relíquies creades pels déus per a destruir la humanitat. Segons el vaticini de Delfos, només nosaltres, actuant junts, tenim la possibilitat d'impedir el desastre.

No us contaré ací les dificultats que vam patir per a aconseguir l'espasa de Tànatos ni com, després de deixar la primera relíquia en mans de la dona serp de Delfos, vam haver d'anar a buscar la segona peça: l'arca d'Hipnos, una arma devastadora que podia aniquilar la major part dels humans contagiant-nos una malaltia. Això ja ho he narrat en els altres dos volums d'*Ariadna i el Cercle de l'Audàcia*: primer en *L'espasa de Tànatos* i, més tard, en *El regne dels morts*. Les dues relíquies les havíem deixades a Delfos, però Mr. Jones i els seus homes havien entrat armats a les profunditats de l'oracle per trobar-les.

Des del far observava l'horitzó i m'imaginava com seria la tercera peça que ens quedava per recuperar. L'oracle ens havia indicat que hauríem de separar-nos una temporada i passar a la clandestinitat. L'última de les peces era a l'Olimp i Hermes havia de negociar la nostra arribada a la terra dels déus mentre ens ocultàvem.

Ja sabeu que no m'agrada estar sola. Si no tinc companyia pegue moltes voltes a les coses, pense en la meua vida i em sent trista i desgraciada. No sé si ho recordeu, però Mr. Jones havia segrestat la mare i el meu avi. No me'ls

treia del cap i em preguntava com devien estar. A més, encara no havia acabat d'assimilar que just uns dies després de recuperar el meu pare a l'inframón l'havia tornat a perdre. I les meues amigues? Les trobava molt a faltar. Havia passat tants mesos sense veure-les que no sabia ni què contar-los i, si els explicava el que m'havia passat, tampoc no s'ho creurien.

Em desesperava a l'illa, malgrat saber que ens calia discreció i que era necessari estar amagats. Teníem adversaris molt perillosos que ens buscaven. Mr. Jones era un dels nostres enemics més brutals. Ell va trobar l'espasa de Tànatos, però nosaltres li la vam furar i ens odia per això. Vam poder escapar de les seues mans quan pretenia capturar-nos. A més, hi havia un altre enemic esfereïdor sobre el qual intentava no pensar quan es feia de nit i em sabia sola i sense ajuda. Era una de les figures més espantoses que us podeu imaginar, un personatge fosc i totpoderós que semblava controlar la situació. Estàvem segurs que aquest ésser obscur pretenia les relíquies per aconseguir el poder sobre els déus, assolir el domini absolut sobre l'Olimp i tenir la capacitat d'aniquilar la vida a la Terra.

I així estaven les coses en aquell moment. Hermes tenia feina. S'hauria d'afanyar per a negociar amb els déus la nostra entrada a l'Olimp i recompondre el Cercle de l'Audàcia, perquè era l'única manera d'aconseguir la tercera de les relíquies amb el poder de destruir la humanitat. Mentrestant, jo esperava i m'imaginava que els meus amics devien sentir-se tan impacients i tan farts d'estar sols com jo.

Tot era incertesa al meu voltant, tot estava per fer i no sabia si tot era possible. L'aventura més increïble estava a punt d'iniciar-se i jo estava sola, avorrida i plena de dubtes. Però anem a pams. Encara que jo no ho sabia, tot estava a punt de posar-se en marxa.

Comencem.

2

ENMIG DE LA CATÀSTROFE

Per començar aquesta part de la història, he de situar-vos enmig de la catàstrofe. De nit. A l'interior d'una cova que havia estat oculta durant segles. Un nombrós grup de militars proveïts de material bèl·lic d'última generació havien fet esclatar l'entrada als passadissos on habitava Pítia, la dona serp de l'oracle de Delfos.

Feia setmanes que Mr. Jones havia monitorat l'entorn de Delfos i, com que ens havia vist, sabia per on havia d'incidir per a entrar-hi. A més, l'empresari havia dedicat moltes hores a l'estudi de la documentació que havia recollit el seu avantpassat sobre les relíquies que podien destruir la humanitat. Per això, podia avançar-se a molts dels esdeveniments i se sentia còmode dins d'aquell món en què la màgia i la realitat s'unien. A més, tenia l'ajut d'aquell personatge malèfic de rostre impossible que el guiava. I Mr. Jones estava disposat a obeir aquell ésser fins al final, travessant les línies roges que fera falta. No per diners, no pel poder, no per cap dels luxes exclusius que hi havia al món. Això no li feia falta perquè l'empresari ho tenia tot a l'abast de la mà. El seguia perquè li podia donar

l'única cosa que mai no podria comprar, el regal més gran que ningú no li podia oferir: la vida eterna.

El déu obscur li havia explicat que havia arribat l'hora de fer una passa endavant i de trencar les barreres del món sagrat. Mr. Jones havia notat en les paraules d'aquell ésser la violència, la ràbia, el desig de mort, i una còlera i una determinació molt superiors a les que estava acostumat i a les que ell mateix solia sentir. Però ja no hi havia marxa enrere. Estava en un vaitot, es trobava en la jugada final d'una partida on les apostes eren absolutes. L'únic camí que podia seguir era el que marcava aquella criatura misteriosa. Estava massa implicat per a renunciar-hi. El problema era que no sabia si aquells fets el conduirien al triomf o a una derrota incondicional.

—Endavant! —va ordenar al capità del comando quan les càrregues explosives van rebentar l'accés a l'interior de la cova. I, llavors, va esclatar tot.

Els mercenaris entraren disparant cap a tot arreu. Eren homes valents, però sabien que s'enfrontaven a circumstàncies que no havien viscut mai. Els havien arribat rumors d'alguns dels companys sobre esdeveniments anteriors. Es parlava, a mitja veu, de fets inexplicables, de desaparicions de persones davant dels ulls quan estaven mirant-los; es murmurava sobre objectes maleïts, intocables; hi havia qui fantasiejava sobre esperits que conversaven en la foscor de la nit amb l'home que els havia contractat, s'explicaven atacs en el mar sorgits del no-res, indetectables i mortals... Tantes llegendes extraordinàries que no podien ser totes mentida.

A més, semblava que molts dels camarades que formaven part del grup de mercenaris havien deixat de donar senyals de vida de manera desconcertant. No se sabia si estaven morts o si és que la discreció exigida i els diners que havien guanyat amb Mr. Jones els havien incitat a esfumar-se sense donar l'avís. Hi havia opinions per a tot. Potser per això, els més supersticiosos duïen creus de plata penjades al coll, amulets africans lligats al canell o qualsevol talismà que pensaren que podia protegir-los. Molts havien dubtat fins a l'últim moment si acceptar o no aquell encàrrec, però al capdavant els diners a guanyar eren extraordinaris i en compensaven els riscos.

El soroll de les bales dins de la cova era ensordidor. Els homes buscaven objectius de qui defensar-se o algun enemic possible, però allà dins només hi havia roca.

—Alto el foc! —ordenà el capità.

Els homes apartaren el dit del gallet, però es mantingueren atents a l'entorn. No volien sorpreses.

El capità els passà al davant i va encapçalar el camí fins a un lloc on la cova s'eixamplava i es ramificava en cinc entrants molt foscos. Just al mig d'aquella zona de la gruta hi havia una font i un llorer immens que, en aquell espai reclus i sense llum del sol, trencava totes les lleis de la botànica.

—Dividiu-vos! —va ordenar el capità.

Els mercenaris eren professionals i es van reagrupar en petits comandos de quatre homes. Cadascun entrà per una de les obertures. El capità va romandre a la gran gruta

acompanyat de tres homes més. Havia estat encertada la decisió de Mr. Jones de traslladar-se amb aquell petit exèrcit. Ara podia cobrir totes les contingències.

Els primers sorolls de trets van arribar procedents del túnel que era més a l'esquerra, però de seguida es van escampar als altres enfonys, com si els soldats s'hagueren posat d'acord a obrir foc. Els espetecs de les armes aviat es van barrejar amb crits esgarrifosos, alarits de dolor dels mercenaris que van anar esvanint-se juntament amb el brogit de les armes.

—Què està passant? —preguntà el capità a través de la ràdio—. Contesteu-me! Què està passant?

Però no hi hagué resposta. Els tres homes que l'acompanyaven es van situar a l'entrada de les grutes i van apuntar amb les armes cap a l'interior.

—Què fem?

El capità no ho sabia. Havia dirigit tropes en deserts, enmig de muntanyes, en selves, en els països més perillosos de la terra, però ara notava que s'enfrontava a un enemic desconegut que no sabia com vèncer.

—Què és això? —va cridar un dels homes.

Pel túnel havia aparegut un animal d'una grandària semblant a una rata. Era petit i fosc i tenia unes banyes estretes i allargades al davant, com si fora una llagosta. Al bell mig del cap mostrava una agrupació d'ulls semblants als d'una aranya i del front naixien unes tenalles de cranc amenaçadores. La criatura feia un soroll desagradable que molestava a les orelles.

—Dispara!

El mercenari va apuntar i l'animal va saltar pels aires colpejat per la força de les bales. Feu un crit de dolor i, just en aquell moment, a través de les profunditats de les cinc excavacions es va poder sentir la xiscladissa de més criatures com aquella.

—Déu meu! —va exclamar un dels soldats.

—Poseu càrregues per a taponar les coves! —va ordenar el capità.

Els militars van actuar amb rapidesa. Van adherir explosiu plàstic a la boca de les grutes i van donar al capità el botó que les faria esclatar. De fons, cada vegada més proper, se sentia l'enrenou de les criatures que s'hi aproximaven. Pel soroll, semblava que devia haver-hi milers d'aquella mena d'insectes repugnants.

El capità, amb el dispositiu a la mà, pensà si fer-lo servir o buscar una solució alternativa. L'objectiu de la missió li l'havien deixat clar: aconseguir els dos objectes que s'amagaven a la cova de l'oracle de Delfos. Allà hi havia ocultes una espasa antiga i una arca que no s'havia d'obrir sota cap circumstància. El capità sabia que si enfonsava la caverna dificultaria moltíssim la possibilitat de trobar-les i, per tant, no podria obtenir els beneficis que li havien estat promesos.

Per una de les boques de la cova van aparéixer dues criatures més. Els soldats van disparar contra elles de seguida i les van matar. Al moment, noves bèsties van sorgir per una altra de les obertures.

—Per favor! —va suplicar un dels mercenaris—. Prema el botó o morirem tots.

La cridadissa dels petits monstres era cada vegada més a prop. El capità va sospirar. Aquelles bestioles havien matat alguns dels homes més valerosos que coneixia i entenia que no tindria cap oportunitat d'eixir-ne viu si arribaven a aquella sala. I, si estava mort, tampoc no podria gaudir dels diners promesos per Mr. Jones.

Va cloure els ulls i va prémer el botó.

L'esclat va ser brutal. La força de l'explosiu no tan sols va fer caure les cinc grutes, sinó que l'onada expansiva va llançar pels aires els quatre homes i els va ensordir momentàniament.

Els militars es van aixecar i, entre la pols, apuntaven a tot arreu buscant restes dels atacants. Temien que algun dels insectes fastigosos haguera pogut accedir al lloc on estaven.

—Ens hem salvat! —va exclamar un dels homes en veure que no hi havia cap moviment.

El capità va assentir i es va asseure al costat de la font que presidia l'estança. Li havien dit que aquell brollador tenia el nom de font de Casotis. Posà la mà a l'aigua i la utilitzà per a netejar-se la cara. Tenia el rostre ple de pols i d'algunes petites ferides rajava una mica de sang. Pensava com explicaria el que havia ocorregut al seu superior, quan ho va veure: sota les aigües de la font, a l'interior de la bassa, hi havia alguna cosa. El capità va il·luminar amb la llanterna. Dins de l'aigua es podien distingir una funda negra i una petita arca.